

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Olgy Stránské a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., v právní věci

žalobců:

a) Ing. P. D.,

bytem X,

b) P. D.,

bytem X,

c) Ing. P. D.,

bytem X,

všichni zastoupeni Mgr. Petrem Nesporým,
advokátem se sídlem Puklicova 52, České Budějovice,

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje,

se sídlem Zborovská 11, Praha,

za účasti

osob zúčastněných na řízení:

1. Ing. I. J. S.,

bytem X,

zastoupena Mgr. Janem Balarinem, Ph.D.,
advokátem se sídlem Eliášova 21, Praha,

2. Č. t. i., a. s.,

IČO: X,

se sídlem X,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2016, č. j. 108275/2016/KUSK,
sp. zn. SZ 105493/2016/KUSK REG/Bu,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou, doručenou Krajskému soudu v Praze dne 27. 12. 2016, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jejich odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu B., odboru výstavby a územního plánování (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 5. 2016, č. j. MUBN/24056/2016/VÝST, sp. zn. VÝST/34000/2014/ZV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně osobě zúčastněné na řízení 1. umístil stavbu G. Č. V. spočívající ve stavbě prodejen na pozemcích p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X a p. č. X v katastrálním území B. u P. (stejně jako všechny nemovité věci dále uvedené v tomto rozsudku), areálové komunikace, parkoviště a chodníků na pozemcích p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X a p. č. X, účelových (zásobovacích a obslužných) komunikací na pozemcích p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X a p. č. X, zpevněných ploch na pozemcích p. č. X, p. č. X, p. č. X a p. č. X, STL plynové přípojky včetně areálové části NTL plynovodu na pozemcích p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X a p. č. X, tří opěrných zdí na pozemku p. č. X, vodovodní přípojky včetně areálového vodovodu na pozemcích p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X a p. č. X, požární nádrže na pozemcích p. č. X a p. č. X, kanalizačního řádu na pozemku p. č. X, areálové splaškové kanalizace na pozemcích p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X a p. č. X, areálové dešťové kanalizace na pozemcích p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X a p. č. X, kabelových rozvodů nízkého napětí na pozemcích p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X a p. č. X, přípojky nízkého napětí na pozemcích p. č. X a p. č. X, areálových slaboproudých a signalizačních rozvodů na pozemcích p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X a p. č. X, přeložky veřejného osvětlení na pozemku p. č. X, přípojky telefonu na pozemcích p. č. X, p. č. X, p. č. X a p. č. X, stanoviště kontejnerů na pozemku p. č. X a označení provozoven na pozemcích p. č. X a p. č. X (dále jen „stavba“).
2. Žalobci nejprve namítají, že před vydáním prvostupňového rozhodnutí nedostali možnost seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V pořadí první rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalovaným zrušeno. Správní orgán I. stupně poté dne 12. 2. 2016 oznámil účastníkům a dotčeným orgánům, že se v územním řízení pokračuje, a vyzval je k uplatnění námitek či stanovisek v patnáctidenní lhůtě od doručení usnesení. Přestože poté do správního spisu přibýlo několik nových písemností (výzva správního orgánu I. stupně městu B., dvě sdělení města B. a námítka paní R.), správní orgán I. stupně účastníky řízení nevyzval k seznámení s podklady. To je přitom jeho povinností, aby účastníci mohli uplatnit své výhrady k nim, resp. nové procesní návrhy a vyjádření (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36). Tím došlo k závažnému zásahu do procesních práv žalobců, kteří se s novými písemnostmi nemohli seznámit. Ještě více tím byli poškozeni ti účastníci řízení, s nimiž začal správní orgán I. stupně jako s účastníky jednat až po zrušení v pořadí prvního rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobci tuto námitku vznesli již v odvolání, avšak žalovaný nepokládal postup správního orgánu I. stupně za nezákonný, jelikož v době vydání usnesení o pokračování v řízení byly již součástí správního spisu veškeré podklady potřebné pro posouzení žádosti, což bylo účastníkům jasně řečeno. S touto argumentací však žalobci nesouhlasí a odkazují se na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je klíčové, aby spis poté, co byl účastník vyzván k seznámení se s podklady, nebyl už o další podklady doplňován (rozsudek ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243); povinnost poskytnout účastníkům možnost se s podklady seznámit nezávisí na úvaze správního orgánu, zda budou případná vyjádření účastníků způsobit vyvrátit dosavadní zjištění či nikoli (rozsudek ze dne 30. 11. 2006, č. j. 5 As 59/2006-85).
3. Dále žalobci namítají, že územním rozhodnutím předvídané řešení napojení stavby na komunikaci č. X je v rozporu se zákonem, což v řízení doložili znaleckým posudkem ze dne

31. 3. 2015, č. 24-01/15, zpracovaným soudním znalcem Ing. P. K.. Tento posudek popisuje řadu problematických aspektů schváleného dopravního řešení, jde-li o vzdálenost jednotlivých křižovatek, podmínek zařazování vozidel, rozhledových parametrů atd., a znalec v něm dospěl k tomu, že jediné vhodné a s platnou územněplánovací dokumentací souladné řešení je napojení stavby na jeden z paprsků kruhového objezdu na komunikaci č. X nacházející se na pozemku p. č. X. Toto řešení původně požadoval na koordinačních jednáních i správní orgán I. stupně, který jakékoli jiné řešení podmiňoval změnou územního plánu nebo zpracováním regulačního plánu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal rozpor mezi podklady předloženými osobou zúčastněnou na řízení 1. (žadatelkou) a žalobci. Žalovaný také ignoroval, že se správní orgán I. stupně neřídil závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozhodnutí a nijak v prvostupňovém rozhodnutí nevysvětlil, jak byly splněny podmínky závazného stanoviska silničního správního úřadu ze dne 19. 12. 2014 (zejm. podmínka předložení studie dopravního řešení). K aktuální podobě dopravního řešení se navíc nevyjádřila Policie ČR, jejíž vyjádření je datováno dnem 14. 10. 2014, avšak nové dopravní řešení vložila osoba zúčastněná na řízení 1. do správního spisu až dne 5. 11. 2014 a policie se k němu už znovu nevyjádřila. Dopravní řešení se pak v řízení po zrušení prvního územního rozhodnutí ještě měnilo (byl přidán odbočovací pruh), a proto nebylo pro účely vydání prvostupňového rozhodnutí možné vycházet z týchž podkladů (např. z povolení připojení na pozemní komunikaci vydaného Městským úřadem B. ze dne 25. 3. 2015). Správní orgán I. stupně pochybil také tím, že neprovedl důkaz znaleckým posudkem Ing. K. s odůvodněním, že byl vypracován ve vztahu k původní projektové dokumentaci, která byla následně upravena. Nezabýval se však tím, zda nová podoba projektové dokumentace odstranila nedostatky, které předchozí verzi posudek vytýkal. Dále žalobci namítají nicotnost rozhodnutí silničního správního úřadu ze dne 26. 8. 2016, protože bylo vydáno k žádosti ze dne 6. 3. 2015, na jejímž základě vydal i předchozí rozhodnutí o připojení. To představuje porušení zásady *non bis in idem*, tedy zákazu rozhodnout dvakrát v téže věci. I z judikatury NSS plyne, že nepočítá-li právní úprava s vydáním nového rozhodnutí při změně okolností, nelze takový nedostatek překlenout výkladem práva (rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2004, č. j. 6 Ans 1/2003-101). Rozhodnutí silničního správního úřadu ze dne 26. 8. 2016 bylo vydáno v rozporu se zákonem, což má za následek nicotnost napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 11. 1996, sp. zn. 6 A 183/94). Není ostatně správné ani po věcné stránce, neboť je nesrozumitelné – jeho výrok neodpovídá nové projektové dokumentaci (připojení se podle výkresu Situace zpevněných ploch nachází na jiných pozemcích, než se uvádí ve výroku rozhodnutí).

4. Umístění stavby je podle žalobců v rozporu s v mezidobí vydaným rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 26. 4. 2016, kterým byla umístěna stavba „X B., okružní křižovatka Č. V.“. Tato křižovatka má být umístěna mj. na pozemku p. č. X, který hodlá osoba zúčastněná na řízení 1. zcela využít pro svou stavbu. Umístěním křižovatky došlo navíc v území k tak zásadní změně poměrů, že už nelze vycházet ze stanoviska silničního správního úřadu ze dne 2. 2. 2016, které s okružní křižovatkou vůbec nepočítá; s touto vadou se nevypořádal ani Krajský úřad Středočeského kraje, odbor dopravy, který stanovisko přezkoumával.
5. Žalobci dále namítají, že umístění stavby je v rozporu s územním plánem B., a to proto, že není dodržen koeficient zeleně, resp. se jeho dodržení obchází tím, že stavební pozemek byl rozšířen směrem na jih o zatravněné plochy podél komunikace X, které s vlastní stavbou obchodního areálu nemají žádnou funkční souvislost. Dále nebyla zpracována územní studie, přestože územní plán s ní v místě křižovatky silnic X a X počítá. V průběhu řízení správní orgán I. stupně lapidárně konstatoval, že územní studie existuje od roku 2013 a stavba je s ní v souladu. Tato studie však nebyla nijak blíže specifikována, nebyla součástí podkladů pro vydání rozhodnutí a podle zjištění žalobců ani neexistuje (správní orgány za ni mylně pokládaly situační výkres). Odůvodnění souladu stavby s územním plánem a územní studií je zcela nedostatečné, a tudíž

nepřezkoumatelné. Žalovaný dal žalobcům v napadeném rozhodnutí za pravdu a pokusil se závěry správního orgánu I. stupně doplnit, jeho argumentace však neobstojí.

6. Žalobci dále namítají, že inženýrské sítě související se stavbou jsou v kolizi se stávajícími inženýrskými sítěmi a také s budoucími inženýrskými sítěmi, které mají vzniknout v souvislosti s probíhajícím řízením o umístění stavby žalobců K. p. B.. To žalobci namítali už v průběhu řízení, ale žalovaný jejich námitky posoudil nesprávně, neboť vyhodnotil, že trasy inženýrských sítí nevedou ve vzájemném souběhu. Konkrétně namítají, že přestože jsou ve výkresu obě kanalizační přípojky pro obě stavby od sebe vzdáleny 400 mm, není zohledněna tloušťka stěny potrubí, která činí 85 mm; ve skutečnosti se tedy vedle sebe nevejdou. Správní orgány také špatně vyhodnotily, že souběh plynovodních a kanalizačních potrubí splňuje požadavek ČSN 73 6005, což je rovněž jeden z požadavků závazného stanoviska R. D. s., s. r. o. Tyto námitky posoudil žalovaný nedostatečně nebo vůbec.
7. Dále žalobci namítají, že město B. nedalo souhlas se záměrem. V přípisu ze dne 2. 3. 2016 není stavba specifikována jinak než svým názvem G. Č. V. a přípis je podepsán neznámou osobou „*v zastoupení místostarosty města J. Š.*“. Žalobci se však v dubnu 2016 při osobním jednání s místostarostou dozvěděli, že město B. se stavbou dosud souhlas nevyslovilo. Pochybují tedy o pravosti přípisu a uzavírají, že nelze jednoznačně říci, že město B. skutečně udělilo souhlas ve smyslu § 85 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“).
8. Žalobci konečně poukazují na to, že v řízení uvedli, že setrvávají na všech odvolacích námitkách, které uplatnili proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 7. 4. 2015. Správní orgán I. stupně se k nim však v prvostupňovém rozhodnutí nevyjádřil s odůvodněním, že o nich už žalovaný rozhodl ve svém zrušovacím rozhodnutí ze dne 19. 10. 2015. Stejný závěr zopakoval i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Tento názor však pokládají žalobci za nesprávný (jeden celek spolu tvoří pouze prvostupňové a odvolací rozhodnutí, nikoli všechna v řízení vydaná rozhodnutí) a mají za to, že se správní orgány měly jejich výslovně uplatněnými námitkami zabývat. Správní orgány se tak měly zabývat otázkou, zda osoba zúčastněná na řízení 1. předložila všechny podklady (doklady o právu, podklady o dopadech záměru na životní prostředí, území a osoby, jejichž práva mohou být dotčena), zda stavba nadlimitně nezatěžuje životní prostředí, a nechat přezkoumat všechna závazná stanoviska dotčených orgánů, zda jsou i po změně projektové dokumentace použitelná. Pokud se těmito námitkami žalovaný nezabýval věcně, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nespatřuje žádné pochybení správního orgánu I. stupně ve vztahu k seznámení účastníků s podklady. Už dne 3. 2. 2016 měl správní orgán I. stupně k dispozici všechny podklady pro vydání rozhodnutí a písemnosti, které do něj přibýly, novými podklady nejsou (souhlas města B. byl udělen již dříve a námitka paní R. nevyžadovala opatření nových podkladů). Podle žalovaného není myslitelné, aby správní orgán seznamoval účastníky s každým novým vyjádřením a požadoval vyjádření k vyjádření. Jde-li o změnu okruhu účastníků řízení, ta byla vyvolána změnou č. 1 územního plánu B., s ohledem na niž musela osoba zúčastněná na řízení 1. upravit projektovou dokumentaci, aby dostala požadavku na podíl zeleně. Co se týče výhrad žalobců k dopravnímu napojení stavby na komunikaci, poznamenává žalovaný, že územní plán neurčuje, že přístup ke stavbě musí být právě přes paprsek kruhového objezdu. Byť by to bylo logické řešení, znemožnil je právě přístup žalobců, kteří vlastní pozemky ke kruhovému objezdu bezprostředně přiléhají. Bylo tedy třeba hledat jiné řešení, přičemž výsledné řešení vyhodnotil silniční správní úřad jako vyhovující a jeho závěry potvrdil i nadřízený správní orgán, jenž stanovisko přezkoumal; znalecký posudek, nadto hodnotící původní projektovou dokumentaci, nemůže závěry dotčených orgánů nahradit. K námitkám nesouladu stavby s územním plánem žalovaný uvádí, že osoba zúčastněná na řízení 1. přizpůsobila projektovou dokumentaci tak, aby vyhověla v průběhu řízení přijaté změně č. 1; ta sice definuje minimální podíl zeleně na stavebním pozemku, avšak tento pojem nijak nevymezuje. Stavební pozemek tedy

může mít libovolný tvar a zeleň nemusí být umístěna jen v bezprostřední blízkosti budov. Podle správního orgánu I. stupně byla územní studie pro danou lokalitu zpracována v listopadu 2013 a měla prověřit možnosti umístění kruhové křižovatky. Žalovaný zjistil, že tato studie nebyla vložena do evidence územněplánovací činnosti a navíc bylo v mezidobí vydáno územní rozhodnutí na tuto křižovatku (dne 26. 4. 2016). Není tedy nutné zjišťovat existenci studie, neboť ta by nyní stejně musela respektovat vydané územní rozhodnutí. Jde-li o souběh inženýrských sítí, žalovaný uvádí, že z výkresu C.5-4 nevyplývá, že by od sebe sítě byly vzdáleny 400 mm. Ochranné pásmo kolem plynovodu vzniká až dnem, kdy je uveden do provozu; umístění plynovodu tedy stavbu K. p. B. neznemožní. K souhlasu města B. žalovaný konstatuje, že město má stejná práva jako ostatní účastníci řízení a mělo-li nějaké námitky, mělo je uplatnit. Naopak správní orgán I. stupně pochybil, pokud pokládal za vhodné souhlas města se stavbou aktivně vyžádat, avšak toto pochybení nemá vliv na zákonnost žádného z rozhodnutí. S ohledem na to není na místě zkoumat, komu patří podpis na souhlasu města B.. Konečně žalovaný uvádí, že ohledně zatížení životního prostředí nebylo třeba vyžádat nové stanovisko, neboť záměr je i po změně projektové dokumentace podlimitní.

10. Osoba zúčastněná na řízení 1. se ve svém vyjádření ze dne 10. 4. 2019 přiklonila k vyjádření žalovaného. K námitce týkající se porušení § 36 odst. 3 správního řádu uvedla, že z kontextu celého řízení je zřejmé, kam směřovalo oznámení správního orgánu I. stupně ze dne 12. 2. 2016, žalobci práva nahlížet do spisu využili dne 1. 3. 2016 a následně též v řízení o odvolání před žalovaným. Listiny, které byly do spisu založeny poté, co žalobci dne 1. 3. 2016 nahlíželi do spisu, nejsou věcnými podklady, nýbrž toliko vyjádřeními. Podle judikatury není nutné v těchto případech umožňovat nové seznámení s podklady. Zkrácení jiných účastníků řízení na jejich procesních právech se žalobci nemohou dovolávat. Ohledně argumentace žalobců znaleckým posudkem osoba zúčastněná na řízení uvedla, že jím nelze nahradit vyjádření dotčeného orgánu. Ze spisového materiálu plyne, že správní orgán I. stupně i krajský úřad samy prověřily přípustnost dopravního napojení stavby. Právní posouzení věci je na správním orgánu, nikoliv na znalci. Výhrady k dopravnímu napojení, které ve znaleckém posudku prezentoval Ing. K., jsou vyvráceny autorizovaným inženýrem pro městské inženýrství Ing. B. N., jenž doložil, že ČSN normy jsou splněny a žádné změny nejsou nutné. I kdyby v budoucnu došlo k napojení záměru na okružní křižovatku, je vhodné zachovat nyní projektované připojení na pozemní komunikaci, neboť zásadním způsobem odlehčuje okružní křižovatce. Rozhodnutí silničního správního úřadu ze dne 26. 8. 2016 nepředstavuje porušení § 48 odst. 2 správního řádu. Osoba zúčastněná na řízení 1. mohla požádat o tolik povolení k připojení, kolik by chtěla, přičemž nemusí všechna využít. Rozhodnutí o připojení není podmiňujícím úkonem ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. Pokud jde o splnění koeficientu zeleně stanoveného územním plánem B., osoba zúčastněná na řízení 1. poukázala na definici stavebního pozemku obsaženou v § 2 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, podle něhož je třeba vycházet z území (funkční plochy), přičemž jde především o naplnění požadovaného účelu, což se v daném případě stalo. K požadavku souladu záměru s územní studií uvedla, že není její povinností nechat zpracovat územní studii, to je povinností obce, pokud se rozhodla podmínit rozvoj části území zpracováním studie. Územní studie byla zpracována již v roce 2013, přičemž šlo pouze o oblast kruhové křižovatky a nikoliv o marginální přesahy na její pozemky. Došlo-li k pochybení, pak pouze v tom, že územní studie nebyla v rozporu s § 30 odst. 5 stavebního zákona vložena do evidence územněplánovací činnosti. Závěrem osoba zúčastněná na řízení 1. uvedla, že umístění plynovodu neznemožní realizovat záměr žalobců, odstupy pro vedení inženýrských sítí dle ČSN 73 6005 jsou respektovány. Pochybení správního orgánu I. stupně týkající se vyžádání souhlasu města B. se záměrem nemůže mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy ani na jeho věcnou správnost. Osoba zúčastněná na řízení 1. navrhla, aby soud žalobu zamítl.
11. Při jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.

12. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 14. 5. 2014 požádala osoba zúčastněná na řízení 1. o umístění stavby G. Č. V.. Spolu s žádostí podala projektovou dokumentaci (počítající s dopravním napojením záměru na jihozápadní paprsek kruhové křižovatky v ulici Č. V. přes pozemky žalobců), doklad o vlastnictví a závazná stanoviska dotčených orgánů. Dne 10. 6. 2014 oznámil správní orgán I. stupně účastníkům a dotčeným orgánům zahájení územního řízení a vyzval je k uplatnění námitek a závazných stanovisek. Součástí spisu jsou dále kopie protokolů ze dvou ústních jednání, která proběhla dne 26. 5. 2014 a 4. 6. 2014 v souvislosti s územním řízením o umístění stavby žalobců K. p. B., z nichž jsou patrné spory mezi žalobci a osobou zúčastněnou na řízení 1. o umístění vodovodní přípojky a podobu dopravního napojení obou plánovaných záměrů na komunikaci. Dne 15. 7. 2014 podal žalobce c) námitku, že nesouhlasí s navrženým dopravním napojením a že k žádosti nebyly přiloženy souhlasy vlastníků (resp. provozovatelů) inženýrských sítí. Ze stanoviska města B. ze dne 14. 8. 2014 vyplynulo, že k dohodě mezi městem a žalobci ohledně podoby pozemní komunikace k záměru stavby K. p. B. nedošlo. V návaznosti na to správní orgán I. stupně dne 19. 9. 2014 vyzval osobu zúčastněnou na řízení 1., aby doplnila podklady o plánovací smlouvu se žalobci o vybudování místní komunikace a doklad prokazující, že tato komunikace bude poté převedena na město B.. Dne 26. 11. 2014 osoba zúčastněná na řízení 1. sdělila, že jelikož k dohodě s žalobci nedošlo, předkládá upravenou projektovou dokumentaci s novým dopravním řešením (počítá s napojením záměru na severní straně areálu přes pozemek p. č. X s dělicím ostrůvkem a na jihovýchodní straně přes pozemky p. č. X a p. č. X s dvěma dělicími ostrůvky a odbočovacím pruhem) a na ni navazující nová vyjádření dotčených orgánů, včetně sdělení Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru B., dopravního inspektorátu, ze dne 14. 10. 2014, že k navrženému dopravnímu řešení nemá námitek, a závazné stanovisko Městského úřadu B., odboru výstavby a územního plánování, jako silničního správního úřadu (dále jen „silniční správní úřad“) ze dne 19. 12. 2014, kterým zrušil předchozí vydaná závazná stanoviska a stanovil podmínky pro umístění stavby. Dne 19. 1. 2015 vyzval správní orgán I. stupně účastníky k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 25. 2. 2015 podali žalobci své vyjádření, v němž namítli, že navrhované dopravní řešení je v rozporu s právními předpisy, chybí některá závazná stanoviska včetně stanovisek provozovatelů inženýrských sítí a smlouvy vlastníků pozemků, na nichž se má komunikace realizovat. V reakci na to předložila osoba zúčastněná na řízení 1. doplněné podklady, mj. též vyjádření Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 11. 3. 2015, že je záměr i po předložených změnách projektové dokumentace stále podlimitní a nepodléhá zjišťovacímu řízení podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí; souhlas Krajské správy a údržby silnic Středočeského kraje ze dne 19. 3. 2014 s navrženým dopravním řešením za dodržení podmínek stanovených v rozhodnutí silničního správního úřadu ze dne 25. 3. 2015, rozhodnutí o povolení připojení záměru na pozemní komunikaci č. X (na severní straně areálu) a úpravy připojení stávající pozemní komunikace na tutéž silnici (na jihovýchodní straně areálu).
13. Dne 7. 4. 2015 vydal správní orgán I. stupně územní rozhodnutí, kterým umístil stavbu G. Č. V. a stanovil pro to podmínky. V úvodu rozhodnutí shrnul dosavadní průběh řízení včetně původní dohody mezi osobou zúčastněnou na řízení 1. a žalobci, že budou společně využívat komunikaci napojenou na jihozápadní (dosud slepé) rameno kruhové křižovatky v ulici Č. V., která následně ztroskotala. K důvodům vlastního rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že umístění stavby je v souladu s územněplánovací dokumentací a vyhovuje obecným požadavkům na výstavbu. K námitkám žalobců správní orgán I. stupně uvedl, že nynější dopravní řešení je výsledkem neshod mezi žalobci a osobou zúčastněnou na řízení 1., která kvůli tomu musela svůj záměr napojit na komunikaci jinak než přes kruhový objezd. Toto nové napojení odsouhlasily Policie ČR i silniční správní úřad. Nový záměr je z hlediska dopadů na životní prostředí stále podlimitní, jak to plyne z vyjádření orgánu ochrany životního prostředí ze dne 11. 3. 2015. Souhlasy provozovatelů inženýrských sítí osoba zúčastněná na řízení 1. doplnila. Námitkám tudíž nelze vyhovět. Proti tomuto rozhodnutí se žalobci odvolali a žalovaný je rozhodnutím ze dne 19. 10.

2015 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Z celé řady pochybení správnímu orgánu I. stupně vytkl např. to, že nedostatečně posoudil soulad s územním plánem co do koeficientu zeleně, že není jasné, jak byly splněny podmínky závazného stanoviska silničního správního úřadu z 19. 12. 2014, že vyjádření Policie ČR se s ohledem na datum vydání patrně týká původního dopravního řešení, že nebyly dostatečně vypořádány námitky žalobců týkající se kolize inženýrských sítí a že se účastníci řízení nemohli vyjádřit ke všem podkladům (některé se staly součástí správního spisu až po vydání rozhodnutí). Správní orgán I. stupně poté, co vyřídil námitku podjatosti úřední osoby vznesenou žalobci, pokračoval v řízení a dne 5. 1. 2016 vyzval osobu zúčastněnou na řízení 1., aby doplnila svou žádost o podklady požadované žalovaným. Nezávisle na tom se správní orgán I. stupně e-mailem dotázal referentky Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, zda hodlají ve vztahu k posuzovanému záměru vydat ještě rozhodnutí či závazné stanovisko; ta dne 18. 1. 2016 rovněž e-mailem sdělila, že nikoli.

14. Osoba zúčastněná na řízení 1. předložila dne 3. 2. 2016 požadované podklady. Předložila další verzi projektové dokumentace, v níž zvětšila areál směrem na jih o pásy zeleně přiléhající k silnici X a upravila zpevněné plochy u severního dopravního napojení na silnici č. X. Součástí projektové dokumentace je také studie dopravního zatížení *D. G. Č. V. – B. dopravně inženýrské podklady* z ledna 2015 vypracovaná Ing. B. N., autorizovaným inženýrem, který dospěl k závěru, že za dané situace, kdy nelze záměr napojit přes okružní křižovatku, je navržené dopravní řešení vhodné a obстоjí i ve světle provedeného kapacitního posouzení. Dále předložila nové závazné stanovisko silničního správního úřadu ze dne 2. 2. 2016, kterým zrušil svá předchozí stanoviska z 26. 5. 2014 a 19. 12. 2014 a stanovil podmínky pro umístění stavby. Dne 12. 2. 2016 oznámil správní orgán I. stupně účastníkům a dotčeným orgánům, že se v řízení pokračuje, že dne 3. 2. 2016 doplnila osoba zúčastněná na řízení 1. žádost o chybějící podklady, a vyzval je k uplatnění námitek a závazných stanovisek. Dne 2. 3. 2016 se k věci vyjádřila paní L. R., která vznesla námitky ve vztahu k likvidaci dešťové vody, jež by mohla stékat na její pozemek, a domáhala se vybudování protihlukových opatření. Téhož dne vyjádřilo město B. souhlas s umístěním stavby G. Č. V.. Dne 15. 2. 2016 Městský úřad B., odbor výstavby a územního plánování, sdělil, že záměr podle doplněné projektové dokumentace je v souladu s platnou územněplánovací dokumentací města B.. Dne 3. 3. 2016 se k věci vyjádřili žalobci, kteří uvedli, že dopravní řešení stále není v souladu s právními předpisy a že za mnohem vhodnější řešení pokládají napojení záměru na kruhový objezd. Dále upozornili, že všechna závazná i jiná stanoviska se musí týkat stavby v té podobě, v jaké se umístí (stále nebylo předloženo aktuální stanovisko Policie ČR). Stavba není v souladu s aktuálně platnou územněplánovací dokumentací. Trasy vodovodu a plynovodu kolidují s trasami souvisejícími se zamýšlenou stavbou žalobců K. p. B., o jejímž umístění bylo ostatně řízení zahájeno dříve.
15. Dne 18. 5. 2015 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jímž stavbu umístil (výrok je rekapitulován v bodě 1 tohoto rozsudku) a stanovil pro to podmínky. Po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení uvedl, že stavba je v souladu s územněplánovací dokumentací města B. (pozemky se nachází v ploše OK s hlavním využitím velkoplošný maloobchod), přičemž za účelem dodržení koeficientu zeleně podle změny č. X územního plánu (45 % zájmové plochy) byl areál rozšířen o stávající zatravněné plochy podél silnice X. V té souvislosti se také rozšířil okruh účastníků řízení. K námitkám účastníků správní orgán I. stupně zopakoval důvody pro zvolené dopravní napojení ze silnice č. X, nikoli z kruhového objezdu. K tomu osoba zúčastněná na řízení 1. předložila dopravně inženýrské podklady zpracované Ing. N., podle nějž je napojení vyhovující. Podle nového stanoviska Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 18. 1. 2016 je stavba i po provedených změnách projektové dokumentace z hlediska posuzování vlivů na životní prostředí podlimitní. Nové dopravní napojení odsouhlasili dne 14. 10. 2014 Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, územní odbor B., dopravní inspektorát, dne 19. 3. 2014 Krajská správa a údržba silnic a dne 25. 3. 2015

silniční správní úřad. Vodovodní i kanalizační přípojka byly schváleny správcí sítí, městem B. a panem J. jakožto vlastníky dotčených pozemků i Krajskou správou a údržbou silnic Středočeského kraje jakožto správce komunikace, pod níž mají sítě vést. Sítě nejsou v kolizi s plánovanými sítěmi pro stavbu K. p. B.. Námitkami uplatněnými žalobci v odvolání se správní orgán I. stupně zvláště nezabýval, protože je už jednou vypořádal žalovaný ve svém předchozím zrušovacím rozhodnutí. Žalobci se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolali. V odvolání obdobně jako v žalobě namítli, že jim před vydáním prvostupňového rozhodnutí nebylo umožněno seznámit se s podklady, že dopravní napojení stavby na komunikaci je v rozporu s právními předpisy, že dochází ke kolizi inženýrských sítí, že souhlas města B. se stavbou je pochybný a že nebyly vypořádány některé jejich námitky vznesené v průběhu řízení.

16. Žalovaný doplnil správní spis o sdělení Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru dopravy, ze dne 8. 9. 2016, že potvrzuje stanovisko vydané silničním správním úřadem dne 2. 2. 2016, které se vztahuje k aktuální projektové dokumentaci, a o sdělení Městského úřadu B., odboru výstavby a územního plánování, ze dne 10. 8. 2016, že pro danou lokalitu je od listopadu 2013 zpracována územní studie. Osoba zúčastněná na řízení 1. v reakci na argumentaci obsaženou v odvolání předložila územní rozhodnutí vydané Městským úřadem B., odborem výstavby a územního plánování, kterým byla umístěna okružní křižovatka na křížení silnic č. X a X, situační výkres, v němž je tato křižovatka zakreslena vedle záměru G. Č. V., a rozhodnutí silničního správního úřadu ze dne 26. 8. 2016 o povolení připojení záměru na pozemní komunikaci č. X (na severní straně areálu) a úpravy připojení stávající pozemní komunikace na tutéž silnici (na jihovýchodní straně areálu); tímto rozhodnutím bylo zrušeno předchozí rozhodnutí o povolení připojení ze dne 25. 3. 2016. Dne 15. 9. 2016 vyzval žalovaný účastníky k seznámení s podklady a k vyjádření se k nim, čehož využili žalobci, kteří stručně uvedli, že prvostupňové rozhodnutí nemůže obstát ani ve spojení s doplněnými podklady. Existence územní studie nebyla v řízení v prvním stupni nijak doložena a soulad záměru s ní správní orgán I. stupně nepřezkoumal. Vydání rozhodnutí Městským úřadem B., odborem výstavby a územního plánování, ze dne 26. 8. 2016 o povolení připojení stavby na komunikaci představuje porušení zásady *non bis in idem*. Záměr je v rozporu s územněplánovací dokumentací.
17. Dne 24. 10. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobců zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění shrnul odvolací námitky a následně je vypořádal. K námitce, že žalobci nedostali možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, uvedl žalovaný, že již dne 3. 2. 2016 měl správní orgán I. stupně všechny podklady pro vydání rozhodnutí a to, co do spisu přibýlo, nejsou nové podklady. Nelze po správním orgánu I. stupně požadovat, aby opakovaně vyzýval účastníky k seznámení s podklady. Jde-li o zákonnost dopravního řešení, uvedl žalovaný, že znalecký posudek předložený žalobci (hodnotící původní variantu projektové dokumentace) je jedním z důkazních prostředků, avšak nemůže nahradit vyjádření dotčených orgánů vztahující se k aktuální projektové dokumentaci. K námitce kolidujících inženýrských sítí žalovaný podotkl, že z výkresu C.5-4 nevyplývá, že by od sebe sítě byly vzdáleny jen 400 mm. Ochranné pásmo kolem plynovodu vzniká až dnem, kdy je uveden do provozu; umístění plynovodu tedy umístění stavby K. p. B. neznemožní. Stavba je také v souladu s územním plánem B.. Žalovaný nezkoumal, zda byla pro danou lokalitu skutečně vypracována územní studie, neboť na kruhovou křižovatku na křížení silnic č. X a X bylo dne 26. 4. 2016 vydáno územní rozhodnutí, které je nyní závazné a v situačním výkresu stavby je zohledněno. Jde-li o souhlas města B., konstatuje žalovaný, že město má stejná práva jako ostatní účastníci řízení a mělo-li k záměru jaké námitky, mělo je uplatnit. Naopak správní orgán I. stupně pochybil, pokud pokládal za nutné aktivně vyžádat souhlas města se stavbou, avšak toto pochybení nemá vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Námitka, že v prvostupňovém rozhodnutí nebyly vypořádány námitky žalobců, je zcela obecná a žalovaný k ní uvedl jen to, že u závazných stanovisek, která žalobci zpochybnili, vyžádal jejich potvrzení nadřízeným orgánem; u většiny z nich to však nebylo třeba, neboť nedošlo k žádné změně okolností. Opětovně

vypořádání dřívějších odvolacích námitek (proti prvému rozhodnutí správního orgánu I. stupně) není potřebné, protože již byly jednou žalovaným vypořádány. Jde-li o námitku, že nové rozhodnutí o povolení připojení na komunikaci představuje porušení zásady *non bis in idem*, uvádí žalovaný, že bylo vydáno po změně okolností, a proto tato zásada porušena nebyla.

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobami k tomu oprávněnými a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
19. Soud se předně zabýval rozsahem věcné legitimace žalobců v soudním řízení. Tuto otázku je třeba analyzovat ve spojení s jejich účastenstvím v územním řízení. V územním řízení je věcná legitimace vlastníků sousedních nemovitých věcí založena dotčením jejich vlastnického (resp. jiného věcného) práva k těmto sousedním nemovitým věcem. Tato skutečnost jim ostatně zakládá účastenství v územním řízení [§ 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona]. Tím je předurčen rozsah námitek, které jsou vlastníci sousedních nemovitých věcí oprávněni uplatnit v územním řízení (§ 89 odst. 4 věta druhá a čtvrtá ve spojení s odst. 3 částí věty za středníkem stavebního zákona). Ve stejném rozsahu pak náleží vlastníkům sousedních nemovitých věcí jakožto žalobcům aktivní věcná legitimace v soudním řízení. Vlastníci sousedních nemovitých věcí jsou proto oprávněni napadnout územní rozhodnutí pouze takovými námitkami, které souvisí s ochranou jejich vlastnického (popř. jiného věcného) práva k nemovitým věcem. Naopak jim nepřísluší námitky, jejichž prostřednictvím by se dovolávali ochrany práv třetích osob, popř. respektování veřejného zájmu, aniž by tento aspekt jakkoliv přímo souvisel s ochranou jejich vlastnického práva (typicky skrze institut soukromoprávních námitek, např. v rámci kategorie pohody bydlení, resp. kvality prostředí). Pokud by se soud věcně zabýval námitkami žalobců, které nesouvisí s ochranou jejich vlastnického práva k nemovitým věcem, dostal by žalobce z pozice osoby namítající zkrácení vlastního veřejného subjektivního práva do pozice dohlázele zákonnosti postupu a rozhodnutí správních orgánů. Takové postavení ovšem žalobcům v dané věci nenáleží. Je nutno zdůraznit, že žalobci jsou fyzickými osobami, které hodlají na vlastních pozemcích realizovat podnikatelský záměr (obchodní centrum), nenáleží jim tedy postavení garanta zákonnosti rozhodování správních orgánů a ani subjektu oprávněného podat žalobu ve veřejném zájmu (§ 66 s. ř. s.). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, dovodil: „*Soudní řád správní je svojí povahou „obrannou“ normou. Není normou „kontrolní“, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoli úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv.*“
20. V daném případě je zřejmé, že žalobcům náleží nejen žalobní legitimace, nýbrž též legitimace věcná, ovšem rozsah toho, co jsou oprávněni v soudním řízení namítat, je determinován jejich postavením v územním řízení, tj. důvodem jejich účastenství v územním řízení, resp. tím, jaká jejich veřejná subjektivní práva mohla být vydáním napadeného rozhodnutí dotčena (viz rozsudky NSS ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 82/2013-56, a ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 As 419/2017-28). Věcná legitimace žalobců je omezena na ty námitky, které se týkají umožnění účinné ochrany vlastnického práva (viz rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2017, č. j. 7 As 114/2017-92).
21. Z obsahu správního spisu a žaloby plyne, že žalobci formulují řadu výhrad, které mají vůči záměru (zejména způsobu jeho dopravního napojení na pozemní komunikaci), aniž by ovšem uvedli, jaký dopad mají tyto tvrzené nezákonnosti na jejich vlastnické právo k sousedním nemovitým věcem. Stavba v podobě, v jaké byla schválena napadeným rozhodnutím, není ani

zčásti umístěna na pozemcích žalobců. Původně bylo plánováno, že stavba bude napojena na pozemní komunikaci prostřednictvím ramene vybíhajícího z okružní křižovatky, které má být umístěno na pozemcích žalobců. Mělo se jednat o vztah symbiózy mezi stavbou osoby zúčastněné na řízení 1. a záměrem žalobců, který by byl vzájemně prospěšný. Poté, co nedošlo k uzavření dohody, osoba zúčastněná na řízení 1. v průběhu územního řízení záměr modifikovala tak, že stavba má být dopravně napojena bez využití pozemků žalobců. Z námitek uplatněných žalobci v územním řízení a v žalobě lze bez větších pochyb dovodit, že dotčení na svých právech spatřují v tom, že se stavba jejich nemovitým věcem (pozemkům) vyhýbá. Domáhají se tedy toho, aby stavba byla dopravně napojena přes jejich pozemky, což by pro žalobce bylo užitečné ve vztahu k realizaci jejich vlastního záměru. Takové ovlivnění stavby a záměru žalobců nelze považovat za přímé dotčení vlastnického práva žalobců. Žalobci neuplatnili žádné námitky proti stavbě jako takové (jejímu charakteru, umístění na pozemcích či parametřům) ani jejím vlivům na okolí (tedy zejména na pozemky žalobců). Výjimku v tomto ohledu představuje pouze žalobní bod vymezující se proti souběhu inženýrských sítí, v němž tvrdí, že v důsledku umístění sítí ke stavbě bude znemožněna realizace jejich záměru z důvodu povinnosti dodržet normované odstupy jednotlivých inženýrských sítí. Ve zbytku žalobci hájí veřejné zájmy (bezpečnost dopravy na pozemních komunikacích, dodržení minimálního podílu nezpevněných ploch stanoveného územním plánem a soulad záměru s územní studií), aniž by však tvrdili, že v důsledku porušení těchto veřejných zájmů byli zkráceni na svém vlastnickém právu. Žalobci se tedy převážnou částí žalobních bodů dovolávají ochrany veřejných zájmů ve snaze dosáhnout zrušení územního rozhodnutí s tím, aby osoba zúčastněná na řízení 1. byla fakticky nucena spolupracovat s žalobci na společném dopravním napojení jejich pozemků a pozemků žalobců na okružní křižovatku. Žalobci tedy nesledují ochranu vlastnického práva k jejich nemovitým věcem před nezákonnými zásahy stavby umístěné do území napadeným rozhodnutím, nýbrž vyvinutí tlaku na osobu zúčastněnou na řízení 1., aby se podřídila jejich plánu a spolupracovala s nimi na realizaci záměru žalobců.

22. Soud se následně zabýval věcnou legitimací žalobců ve vztahu k jednotlivým žalobním bodům. Dospěl-li k závěru, že žalobci jsou oprávněni uplatnit námitku daného obsahu, věcně se jí zabýval. Jinak pouze odůvodnil, proč žalobcům věcná legitimace nenáleží, a žalobním bodem se meritorně nezabýval, neboť by to bylo nadbytečné, a ze stejného důvodu neprovedl ani důkazy týkající se dané skutečnosti. I kdyby soud shledal žalobní bod důvodným, nemohl by napadené rozhodnutí zrušit, jestliže by současně nebyla dána věcná legitimace žalobců vztahující se k dané otázce. Soudní řízení správní totiž neslouží k prosazení objektivní stránky zákonnosti rozhodování správních orgánů, nýbrž výlučně k ochraně veřejných subjektivních práv žalobců (viz rozsudky NSS ze dne 11. 3. 2008, č. j. 8 As 46/2007-98, a ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 61/2010-98). To se týká i námitek procesního charakteru.
23. První skupina žalobních bodů se týká dopravního napojení stavby na pozemní komunikaci. Tato skupina v sobě kombinuje jak námitky procesního charakteru, tak námitky věcné. Žalobci konkrétně namítají, že se správní orgán I. stupně nevyrovnal s rozpory mezi znaleckým posudkem Ing. K. předloženým žalobci a závaznými stanovisky dotčeného orgánu (silničního správního úřadu). Dále tvrdí, že v prvostupňovém rozhodnutí absentuje posouzení, zda byly splněny požadavky formulované ve stanovisku ze dne 19. 12. 2014. Žalobci vytýkají správnímu orgánu I. stupně, že se opětovně (v rozporu se závazným právním názorem žalovaného vyjádřeným v předchozím zrušovacím rozhodnutí) opřel o stanovisko Policie České republiky, které se vzhledem k datu jeho vyhotovení nevztahuje k aktuálnímu návrhu dopravního napojení stavby. Dále žalobci tvrdí, že nebylo možné vycházet ani z rozhodnutí silničního správního úřadu o připojení k pozemní komunikaci ze dne 25. 3. 2015, neboť následně došlo k částečné změně dopravního řešení spočívající v doplnění odbočovacího pruhu. Rozhodnutí silničního správního úřadu o připojení k pozemní komunikaci ze dne 26. 8. 2016 je nicotné z důvodu porušení překážky věci rozhodnuté. Závazné stanovisko silničního správního úřadu, z něhož správní

orgány v dané věci vycházely, pozbylo platnosti v důsledku změny poměrů, která nastala právní mocí územního rozhodnutí týkajícího se okružní křižovatky na silnici X. V souvislosti s těmito námitkami žalobci namítají též nepřezkoumatelnost rozhodnutí napadeného žalobou a jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí.

24. K této skupině žalobních bodů je třeba uvést, že vlastnické právo žalobců k jejich pozemkům není nijak dotčeno tím, jak je stavba osoby zúčastněné na řízení 1. napojena na pozemní komunikaci. Žalobci tak výše uvedenými námitkami hájí veřejný zájem na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, který však nijak nesouvisí s jejich vlastnickým právem k sousedním nemovitým věcem. Tyto námitky tak žalobcům nepřísluší. Žalobci neuplatnili žádné tvrzení, jímž by uvedli, jak dopravní napojení stavby zvolené osobou zúčastněnou na řízení 1. souvisí s jejich záměrem. Netvrdí, že schválené dopravní napojení stavby vylučuje, aby jejich pozemky byly napojeny na pozemní komunikaci (přes paprsek na jejich pozemcích na okružní křižovatku). Pokud snad napojení pozemků žalobců na okružní křižovatku bez potřebné součinnosti vlastníka okolních pozemků (např. kvůli parkování vozidel či jejich obracení) povede k tomu, že na jejich pozemcích nebude dostatek místa pro umístění jejich záměru, není tato skutečnost důsledkem dopravního napojení stavby osoby zúčastněné na řízení 1., nýbrž vlastní nevhodné a nedostatečné dispozice pozemků žalobců. Žalobci mohou na své pozemky umístit pouze to, na co jejich vlastní pozemky stačí, a nemají právo na poskytnutí součinnosti ze strany vlastníků sousedících pozemků, díky níž by kapacita jejich pozemků mohla překročit jejich skutečnou únosnost. Vzhledem k nedostatku věcné legitimace žalobců se soud nezabýval procesními ani věcnými námitkami žalobců souvisejícími s dopravním napojením stavby na pozemní komunikaci.
25. Nad rámec nezbytně nutného soud doplňuje, že pokud jde o výhrady uplatněné vůči zákonnosti rozhodnutí o připojení pozemků k pozemní komunikaci, ty bylo třeba uplatnit (s výjimkou tvrzení o nicotnosti rozhodnutí) v řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí. Předmětem řízení o vydání tohoto povolení je totiž soulad připojení pozemků k pozemní komunikaci s vyhláškou č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích (viz rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2013, č. j. 7 As 95/2013-74). Žádost o vydání povolení k připojení pozemků se posuzuje právě z hlediska bezpečnosti připojení a splnění závazných ČSN norem (viz § 11 - § 13 vyhlášky č. 104/1997 Sb.). Povolení o připojení k pozemní komunikaci je samostatným správním rozhodnutím a je způsobilé být samostatným předmětem soudního přezkumu, nejde o správní akt subsumovaný územnímu rozhodnutí (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 25/15, odst. 39). Výhrady ohledně splnění podmínek stanovených prováděcí vyhláškou k vydání povolení k připojení pozemků na pozemní komunikaci tak nelze vznášet v územním řízení (právní názor vyjádřený v rozsudku NSS ze dne 27. 7. 2011, č. j. 1 As 78/2011-58, se týká ochrany vlastnického práva k pozemku, přes nějž má být připojení na pozemní komunikaci realizováno, nikoliv ochrany ve věci splnění podmínek pro vydání povolení k připojení pozemků na pozemní komunikaci). Pro tento závěr je nerozhodné, zda by žalobcům svědčila legitimace k podání žaloby proti rozhodnutí silničního správního úřadu o povolení připojit pozemky na pozemní komunikaci.
26. Druhá skupina žalobních bodů se týká souladu stavby s územněplánovací dokumentací. Žalobci v první řadě namítají, že územním plánem stanovený koeficient zeleně ve výši 45 % byl dodržen pouze účelovým zahrnutím nesouvisejících pozemků k záměru. Dále poukazují na to, že územní plán stanoví ve vztahu k nejsevernější části pozemku p. č. X (areál okružní křižovatky na silnici X) podmínku pro rozhodování v území spočívající ve zpracování územní studie. Žalobci zpochybňují existenci takové územní studie a napadené rozhodnutí mají za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se nedostatečně zabýval souladem stavby s touto územní studií.
27. Ani v tomto případě žalobci netvrdí, jakým způsobem zasahuje do vlastnického práva k jejich pozemkům nesoulad stavby s územněplánovací dokumentací. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že územní plán B. zařazuje pozemky žalobců do stejné funkční plochy jako pozemky,

na nichž je umístěna stavba. Jde o plochu komerční vybavenosti (OK). Pozemky tak nejsou určeny k umístění staveb pro bydlení, takové stavby se tam ani v současnosti nenachází. Legitimaci žalobců ve věci souladu stavby s územněplánovací dokumentací tak nelze opřít o pohodu bydlení. Žalobci pak nepředestřeli žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, že stavba v důsledku nerespektování koeficientu zeleně a požadavku na zpracování územní studie na řešení okružní křižovatky na silnici X snižuje kvalitu prostředí na jejich pozemcích. Žalobci proto nejsou legitimováni ani ve vztahu k těmto otázkám.

28. Žalobci dále zpochybňují souhlas města B. se stavbou. Město B. mělo souhlas udělit jakožto účastník územního řízení. Skutečnost, zda město souhlas platně vyslovilo, nebo nikoliv, se nijak nedotýká ochrany vlastnického práva žalobců. Žalobci nejsou oprávněni zpochybňovat závěr správního orgánu I. stupně, následně korigovaný žalovaným v duchu argumentace žalobců, že město B. jakožto účastník řízení platně udělilo souhlas se stavbou.
29. Žalobci dále namítli, že inženýrské sítě související s předmětným záměrem jsou v kolizi se sítěmi, které mají vzniknout v souvislosti s jejich plánovanou stavbou K. p. B.. Konkrétně mezi oběma kanalizačními a plynovodními přípojkami je pouze 400 mm, což při zohlednění tloušťky stěny potrubí znamená, že nebude pro umístění sítí podle projektové dokumentace dostatek prostoru (bude chybět 45 mm). Jelikož tato námitka přímo souvisí s možností realizovat stavbu na pozemcích žalobců, dospěl soud k závěru o existenci věcné legitimace žalobců. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že taková kóta se mezi plynovody a kanalizací vůbec nenachází. Soud z výkresu č. C.5-4, jenž je součástí poslední verze projektové dokumentace z ledna 2016, shledal, že mezi umístěným plynovodem osoby zúčastněné na řízení 1. (ve výkresu vyznačen hnědou barvou) a plánovaným plynovodem žalobců (vyznačen zeleně) je podle žlutě označené kóty vzdálenost 0,50, tj. s ohledem na měřítko výkresu 1:200 500 mm, nikoli 400 mm, jak tvrdí žalobci. Tím pádem je i podle výpočtu prezentovaného žalobci vzdálenost mezi plynovody dostačující, neboť i po započtení jimi zmiňované tloušťky potrubí je zde stále rezerva 55 mm. Soud se proto správností výpočtu žalobců dále nezabýval, neboť byl založen na tom, že je mezi plynovody vzdálenost pouze 400 mm, což není pravda. Co se týče kanalizace (kanalizace žalobců je ve výkresu vyznačena zeleně, kanalizace osoby zúčastněné na řízení 1. hnědě), vzdálenost mezi nimi není kótou označena, ale je zjevné, že obě kanalizační přípojky jsou od sebe vzdáleny minimálně 4 metry, a k žádné kolizi tudíž dojít nemůže. Byť tedy mohly správní orgány obou stupňů tuto velmi konkrétní námitku vypořádat komplexněji, po věcné stránce nelze jejich závěrům nic vytknout. Žalobci dále namítli, že je porušena ČSN 73 6005, což správní orgán I. stupně převzal jako podmínku prvostupňového rozhodnutí ze stanoviska R. D. s., s. r. o. Tuto konkrétní námitku však žalobci poprvé vznesli až v žalobě (do té doby své námitky směřovali pouze k tomu, že sítě související s umístěnou stavbou znemožní umístění stavby K. p. B.). Nelze tedy za daných okolností správním orgánům vytýkat, že ve svých rozhodnutích pouze konstatovaly dodržení ČSN 73 6005, aniž by podrobně rozebíraly, proč tomu tak je. Jak ostatně konstatoval NSS v rozsudku ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 As 139/2012-40, zajištění dodržení parametrů stanovených ČSN 73 6005 má své místo ve stavebním, nikoli v územním řízení. Námitka je nedůvodná.
30. Žalobci dále namítli, že správní orgán I. stupně je bezprostředně před vydáním prvostupňového rozhodnutí nevyzval k seznámení s podklady. Ve vztahu k této námitce, jejíž podstatou je zkrácení žalobců na jejich procesních právech, nelze *a priori* dovodit nedostatek aktivní věcné legitimace. Soud se jí proto věcně zabýval. Ze správního spisu ověřil, že dne 12. 2. 2016 správní orgán I. stupně oznámil pokračování územního řízení (o tom nelze mít pochyb, byť některé formulace jako by se týkaly oznámení *zahájení* řízení), sdělil, že osoba zúčastněná na řízení 1. žádost doplnila o chybějící podklady a že žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru. Současně účastníky a dotčené orgány vyzval k uplatnění námitek a stanovisek. Tuto písemnost však nelze pokládat za výzvu k seznámení s podklady ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, jelikož z ní ani implicitně nelze dovodit, že má správní orgán I. stupně k dispozici všechny

podklady pro vydání rozhodnutí, natožpak že se s nimi účastníci mohou seznámit. Žádnou takovou výzvu písemnost neobsahuje a ani z ní nelze dovodit, že by správní orgán I. stupně už hodlal ve věci rozhodnout. Nejedná se tudíž o případ srovnatelný s rozsudkem NSS ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, na který se odvolává žalovaný, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení, stanovil lhůtu, v níž lze činit důkazní a jiné návrhy, a rovněž následnou lhůtu, v níž se účastníci mohou seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. Je tedy třeba uzavřít, že účastníci řízení nebyli vůbec vyzváni k seznámení s podklady před vydáním prvostupňového rozhodnutí, což se týká nejen (pro věc v podstatě nevýznamných) námitek paní R., vyjádření města B. a posouzení souladu doplněné projektové dokumentace s územněplánovací dokumentací města B., ale i změněné projektové dokumentace a všech dalších podkladů, které osoba zúčastněná na řízení 1. dne 3. 2. 2016 do správního spisu doplnila (byť o tom, že toho dne určité podklady do správního spisu přibyly, se účastníci dozvěděli ve výzvě z 12. 2. 2016). Správní orgán I. stupně tedy pochybil a dopustil se závažné vady řízení.

31. Je však třeba zabývat se tím, zda byla tato vada způsobila zasáhnout do práv žalobců. Nelze se přitom ztotožnit s žalobci, kteří v žalobě upozorňují na to, že k zásadnějšímu zásahu do práv došlo ve vztahu k novým účastníkům řízení (tj. těm, kteří se jimi stali až po zrušujícím rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2015 v důsledku změny projektové dokumentace). To je sice pravda, avšak žalobci nejsou v soudním řízení správním oprávněni hájit cizí práva; mohou namítat jen zkrácení na svých vlastních právech (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Zásah do práv osob odlišných od žalobců, které přitom samy zásah do svých práv nenamítají, nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobci se dne 1. 3. 2016 prostřednictvím svého zástupce [žalobce a) i osobně] s obsahem správního spisu seznámili, takže s podklady, o něž osoba zúčastněná na řízení 1. doplnila svou žádost, seznámení byli a také se k nim v podání ze dne 3. 3. 2016 vyjádřili. Jejich práva tak byla dotčena pouze v tom směru, že se před vydáním prvostupňového rozhodnutí neseznámili s vyjádřením paní R., souhlasem města B. se záměrem a posouzením souladu doplněné projektové dokumentace s územněplánovací dokumentací města B.. To jsou však písemnosti pro výrok prvostupňového rozhodnutí v podstatě nevýznamné. Žalobci v odvolání i v žalobě namítali obecné porušení § 36 odst. 3 správního řádu, netvrdili však, že by se jednalo o písemnosti, které měly jakýkoli vliv na výrok prvostupňového či napadeného rozhodnutí. Lze tedy odkázat na rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 As 87/2013-31, podle něž je neseznámení účastníků s podklady pro vydání rozhodnutí procesním pochybením, avšak za předpokladu, že výrok napadeného rozhodnutí není opřen o tyto důkazy a žalobci v žalobě netvrdí, že by tyto důkazy byly způsobily ovlivnit závěry žalovaného a jak, jedná se o pochybení, které nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v odkazované věci jsou tudíž plně aplikovatelné i na právě posuzovanou věc. Výše popsaná vada řízení nadto byla odstraněna v odvolacím řízení, v němž žalobci mohli formulovat odvolací námitky vycházející též z těch podkladů rozhodnutí, které byly do spisu založeny až poté, co do něj dne 1. 3. 2016 nahlíželi. To ostatně též učinili (viz námitku zpochybňující platnost souhlasu města B. ze dne 2. 3. 2016) a žalovaný tyto námitky vypořádal.
32. Soud nepřehlédl, že žalovaný nepovažoval postup správního orgánu I. stupně za porušení § 36 odst. 3 správního řádu a jeho postup aproboval. To však nemění nic na tom, že vada řízení byla v odvolacím řízení fakticky odstraněna, žalobcům bylo umožněno realizovat v plném rozsahu jejich právo seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Nadto je třeba zopakovat, že byť se správní orgán I. stupně dopustil zásadního procesního pochybení tím, že neseznámil účastníky řízení s podklady před vydáním prvostupňového rozhodnutí, do práv žalobců zásadním způsobem zasazeno nebylo. Toto pochybení by tedy nemohlo být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, i kdyby nebylo napraveno v odvolacím řízení.
33. Žalobci dále namítli, že správní orgány měly vypořádat jejich námitky, které uplatnili nejprve ve svém prvním odvolání a následně opětovně v řízení po zrušovacím rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2015. Konkrétně žalobci v námitkách ze dne 3. 3. 2016 uvedli, že stavba není

v souladu s územním plánem, že stavba nadlimitně zatěžuje životní prostředí a že osoba zúčastněná na řízení 1. nepředložila potřebné podklady o právu, plánovací smlouvy, podklady týkající se dopadu záměru na životní prostředí, území a osoby, jejichž práva a oprávněné zájmy mohou být záměrem dotčeny. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že o těchto dalších námitkách již rozhodl žalovaný ve svém zrušovacím rozhodnutí ze dne 19. 10. 2015 a správnímu orgánu I. stupně o nich nepřísluší rozhodovat znovu. Žalobci se v odvolání proti této argumentaci vymezili, námitky zopakovali a dodali, že z opatrnosti napadají též všechna závazná stanoviska, stanoviska a vyjádření dotčených i jiných orgánů, neboť není zjevné, zda jsou použitelná ve vztahu k poslední verzi projektové dokumentace. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí se závěry správního orgánu I. stupně ztotožnil. Správnímu orgánu I. stupně nepřísluší rozhodovat o námitkách, o nichž již jednou rozhodl nadřízený správní orgán; naopak je jeho rozhodnutím vázán. Správní orgán I. stupně postupoval správně, pokud nechal přezkoumat stanovisko silničního správního úřadu, neboť se změnilo dopravní řešení, a dotázal se Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, zda je třeba obstarat nové stanovisko; orgán ochrany životního prostředí sdělil, že nikoli.

34. Soud nejprve předesílá, že i v případě této procesní námitky nelze *a priori* dovodit nedostatek věcné legitimace žalobců, neboť namítají zkrácení na jejich procesním právu na vypořádání uplatněných námitek. Soud pokládá za relevantně uplatněné pouze ty námitky, které žalobci v žalobě výslovně označili jakožto nedostatečně vypořádané. Formulace žalobních bodů je totiž úkolem žalobců, nikoli soudu. Pokud by soud ve správním spisu dohledával všechny námitky, které žalobci uplatnili ve svých vyjádřeních v průběhu řízení a v odvolání, a přezkoumával, zda se jimi správní orgány obou stupňů zabývaly dostatečně, stal by se vlastně advokátem žalobců a prohřešil se proti své roli nezávislého orgánu. K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí je soud oprávněn (a současně povinen) přihlídnout i bez námitky pouze tehdy, jestliže mu nepřezkoumatelnost brání posoudit zákonnost napadeného rozhodnutí v rozsahu řádně uplatněných žalobních bodů (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84). Jak plyne z výše uvedeného vypořádání jednotlivých žalobních bodů, neshledal soud, že by mu v této činnosti bránila nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
35. Ve světle této argumentace se soud může vyjádřit pouze k obecné námitce, že správní orgány znovu nevypořádaly ty námitky žalobců, o nichž již žalovaný rozhodl ve svém zrušovacím rozhodnutí ze dne 19. 10. 2015, a pouze se na toto rozhodnutí odkázaly. Tento postup je legitimní a je v souladu se zásadou hospodárnosti řízení, jestliže nedošlo ke změně okolností, v jejichž důsledku by bylo třeba tyto námitky posoudit jinak. V této souvislosti je třeba dodat, že právě z tohoto důvodu se správní orgány řadou námitek v řízení po zrušujícím rozhodnutí ze dne 19. 10. 2015 zabývaly, např. nově posuzovaly soulad s územním plánem, soulad dopravního řešení se zákonem či otázku, zda je třeba provést vyhodnocení vlivu záměru na životní prostředí. Jiné námitky, např. zda osoba zúčastněná na řízení 1. předložila všechny požadované podklady, zkoumají správní orgány z úřední povinnosti (pokud by osoba zúčastněná na řízení 1. potřebné podklady nepředložila, nebylo by možné územní rozhodnutí vůbec vydat). Ovšem ty námitky, které žalobci uplatňovali opětovně, aniž by se na věci cokoli změnilo (např. tvrzení, že osoba zúčastněná na řízení 1. nedoložila plánovací smlouvy, ačkoli žalovaný v rozhodnutí z 19. 10. 2015 vysvětlil, že financuje-li žadatel stavbu sám, plánovací smlouvy se nedokládají), nebyl žádný důvod vypořádávat opětovně, neboť to jediné, co by správní orgány mohly učinit, je uvést ve svých rozhodnutích slovo od slova totéž. Takový postup by nebyl v souladu se zásadou hospodárnosti řízení, protože by představoval jen zbytečné pokrývání papíru argumentací, která již byla jednou uvedena, účastníkům byla známa a nic se na ní nezměnilo (žádnou změnu ve skutkových okolnostech ostatně netvrdili ani žalobci). Zrušovací rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2015 sice netvoří jeden celek s prvostupňovým a napadeným rozhodnutím vydanými posléze, to však nemění nic na tom, že jde o rozhodnutí pravomocné a pro účastníky a správní orgány závazné (§ 73 odst. 2 správního řádu), včetně právních závěrů a pokynů žalovaného, jimiž

byl správní orgán I. stupně povinen se v dalším řízení řídit. Uvedený postup žalovaného je tedy správný a nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Je tomu tak tím spíše, že výše uvedené námitky uplatněné žalobci se netýkají jejich vlastnického práva k sousedním nemovitým věcem, takže k nim správní orgány neměly vůbec přihlídnout (§ 89 odst. 4 věta druhá ve spojení s odst. 3 částí věty za středníkem stavebního zákona). Námitka je nedůvodná.

36. Konečně žalobci namítli, že žalovaný měl nechat přezkoumat všechna závazná i jiná stanoviska, která v odvolání z opatrnosti napadli. Soud k tomu podotýká, že byť je obecně povinností žalovaného nechat přezkoumat závazné stanovisko, jestliže odvolací námitka směřuje proti jeho obsahu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63), tuto povinnost nemá, pokud žalobci nevznesli žádnou konkrétní odvolací námitku, která by proti obsahu závazného stanoviska směřovala. Samotný požadavek žalobců, aby žalovaný „z opatrnosti“ nechal přezkoumat všechna závazná stanoviska, protože nejsou přesvědčeni o jejich aktuálnosti, takovou konkrétní odvolací námitkou není (takovou povahu by tato námitka podle přesvědčení soudu měla až v případě, že by v ní bylo označeno alespoň konkrétní závazné stanovisko a určitá okolnost – např. v projektové dokumentaci či v právních předpisech –, která se od doby jeho vydání změnila). Žalovaný tudíž nepochybil, pokud nechal prověřit jen závazné stanovisko silničního správního úřadu, u nějž shledal možnou neaktuálnost. Ani tato námitka není důvodná. Žalobci nadto neuvedli, jakou souvislost má tento žalobní bod s ochranou jejich vlastnického práva k sousedním nemovitým věcem, nelze tak shledat existenci věcné legitimace žalobců k uplatnění této procesní námítky.
37. Vzhledem k tomu, že soud neshledal uplatněné žalobní body důvodné a ani nevyšla najevo žádná vada řízení, k níž by byl soud povinen přihlídnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou na základě § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. Soud neprovedl důkaz listinami předloženými společně s žalobou, neboť většina z nich je součástí správního spisu, který měl soud k dispozici a z jehož obsahu vycházel. Zbývající důkazy pak neprovedl z toho důvodu, že se vztahují k žalobním bodům, ohledně nichž soud shledal nedostatek věcné legitimace žalobců. Soud se důvodností těchto žalobních bodů nezabýval, a tudíž by i provádění dokazování bylo nadbytečné. Ostatně žalobci při jednání uvedli, že na provedení jimi navržených důkazů netrvají. Soud neprovedl důkaz ani listinou zpracovanou dne 23. 3. 2017 Ing. B. N., kterou osoba zúčastněná na řízení 1. přiložila ke svému vyjádření ze dne 10. 4. 2019, neboť jednak osoba zúčastněná na řízení 1. při jednání upřesnila, že tuto listinu nepovažuje za důkazní prostředek, nýbrž za součást svých procesních tvrzení, jednak se vztahuje k žalobním bodům, jimiž se soud meritorně nezabýval pro nedostatek věcné legitimace žalobců. Žalovaný při jednání navrhl provést důkaz svým rozhodnutím ze dne 14. 8. 2018, č. j. 107102/2018/KUSK, vydaným v řízení o žádosti žalobců o vydání rozhodnutí o umístění stavby K. p. B.. Soud neprovedl důkaz tímto rozhodnutím, neboť uvedené rozhodnutí věcně nesouvisí s předmětem soudního řízení a nevypovídá nic o skutkovém stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí.
39. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Osobám zúčastněným na řízení mohou podle § 60 odst. 5 s. ř. s. vzniknout náklady řízení jen v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil. Jelikož soud v tomto soudním řízení správním osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neuložil a neshledal pro přiznání náhrady nákladů řízení ani jiné důvody hodné zvláštního zřetele, rozhodl tak, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. srpna 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu